

ANNIKA

„Cože udělal?“ zhrozil se Rhett. „A co teď bude?“

Pokrčila jsem rameny. „Pojedeme. Už se s tím nedá nic dělat. A co se stane, jestli se pokusí o invazi? Pokud si Lennox myslí, že sem můžou úspěšně vpadnout, pak to udělá. Vzdá se jakékoli schůzky a rovnou napadne palác.“

S povzdechem jsem si promnula spánky. Od chvíle, kdy nám otec představil svůj plán, mě nepřestávala bolet hlava.

Rhett mě vzal za ruku. „Co můžeme udělat my? Jak bych mohl pomoci?“

Sledovala jsem jeho čím dál ustaranější oči. Instinkt mi napovídal, že se nebojí o sebe.

Bál se o mě.

„Mám dvě žádosti. Zaprvé, potřebuju, abys sesbíral ty nejdůležitější z našich historických knih a zabalil je. Jestli se Lennox vyhne setkání a dorazí sem, musíš utéct a vzít pravdu s sebou. Tohle je *naše* království. A jestli na něj budeme muset někdy v budoucnu vznést nárok, abychom ho dostali zpět, budeš mít alespoň důkazy.“

Přikývl. Řekla bych, že už si v duchu sestavoval seznam těch nejdůležitějších knih. „To je snadné. Co dál?“

„Chci dál cvičit s mečem. Jestli se schůzka nějak zvrtně a ti vyslanci budou čekat dámu v nesnázích, chci, aby toho litovali. Vidím ti na očích, že ti na mně příliš záleží, než abys mě nechal bezbrannou. Pomůžeš mi?“

S úsměvem vstal. „Anniko, mně na vás nejen záleží. Miluju vás. A nikdy jsem se to nesnažil skrývat.“

Cítila jsem, jak se mi do tváří vkrádá ruměnc. To mě vždycky jeho slova zanechají tak rozpolcenou? Kdybych neměla závazky k Nickolasovi, kdyby mě k němu nepoutala čest a povinnost, nechala bych s radostí Rhetta, aby se o mě ucházel? Nevěděla jsem. A pro mé vlastní dobro bylo pravděpodobně lepší, že jsem o tom moc nepřemýšlela.

„Já vím, že ano.“

„A já vím, že vám to není úplně příjemné. Je snadné vás přechíst,“ zasmál se. „Ale s radostí vás budu milovat na dálku. Tady z té zaprášené knihovny. Jsou horší věci.“

Hleděla jsem na něj přinejmenším s obdivem. „Můžu se zeptat na něco, co bude nejspíš trochu na hraně?“

„Pokud jde o mě, mezi vámi a mnou žádné hrany neexistují. Vždycky se můžete zeptat, na co chcete.“

Cítila jsem, jak mi zrychluje tep. Podobně jako když mě vedli do hlavní síně na hradě Vosino. Potlačila jsem to.

„Jak jsi to poznal? Tvrdíš, že mě miluješ. Ale jak jsi věděl, jak vlastně vypadá láska?“

Dlouze a pomaloučku nabral dech a přistoupil blíž. „Četla jste každičkou pohádku v téhle knihovně, Anniko. Copak to nevíte? Láska nevypadá jako něco, nedá se k ničemu přirovnat,“ zašeptal. „Láska má zvuk. Zní jako tisíc srdcí, které tepou v jediném rytmu. Zní jako zurčení vodopádu, jako ztichlý svět za rozbřesku. Můžete ji slyšet v noci, jak vás kolébá ke spánku, a uprostřed tvých nejtemnějších dní k vám vtrhne jako hlasitý smích.“